

Három másodpercig tartott az egész, az új lelkiállapot, a beszélgetés befejezésétől az ordításig. Azalatt felfogtam, hogy feladatot kaptam, olyat, ami megment, segít kijutni innen, új impulzust küldtek nekem, az angyalok nyilván, ők intézték, a vöröst küldik, aki várni fog a kapunál, annyi csak a dolgom, hogy összeszedjem magam és odataláljak. Néhány pillanattal azelőtt hívott, hogy végzetesen eluralkodott volna rajtam a rettegés, mielőtt

18 Egressy Zoltán

SZAGGATOTT

VONAL

részlet

megebénított volna teljesen, és tudatosodott volna a ténylegesen helyzetem. Nem egyszerűen megnyugodtam: hirtelen bátorrá is váltam, mint aki meglátja a fényt egy reménytelenül hosszú alagút végén, vagy felébred a világ legrosszabb álmából, megkönnyebbülést éreztem, totális kijózanodást, magamhoz térést, a rend helyreugrását.

Akkor kiabált rám az ember épp, amikor mindezt konstatálva nagy levegőt vettem, nem értettem jól a szavait, meg se ijedtem tőle, zseblámpájának fénye élesen a szemembe vágott, aztán megvilágította vele a saját arcát is, miközben valamivel higgadtabb hangon közölte, hogy ő a temetőőr, még mindig emelt hangon beszélt, egyáltalán nem zavart, ellenkezőleg, hálás örömet éreztem, több oldalról bebiztosítottak tehát, nem engedik, hogy megőrüljek a halottak között, ennyi halott közt, ekkora sötétben, a dupla boldogság még a fejfájást is elmulasztotta, a múlt ködébe veszett az a pár perccel korábbi állapot, az a súlyos, veszedelmes stádium, amikor már-már megijedtem a saját lélegzésemről.

Én könnyen lovallom bele magam a rettenetbe, pedig ugyanolyan nevetséges lehet szívrohamban meghalni egy temetőben, mint amennyire vicces egy rolleros halál, még arra gondoltam az ordítás előtt, abban a három másodpercben, hogy miért nincs nálam valami GPS-szerűség, beletúrтам a zsebembe, mert eszembe jutott az öngyújtód, a kék-sárga, az itt van nálam, meggyújtottam, de semmi értelme nem volt, nem láttam azzal se, gondoltam, visszahívom a lányt, már a mondatot fogalmaztam, navigálj ki, vagy mássz be és találj meg légy szíves, ennyi angyal van itt és egy se segít, miközben már segítettek, csak még nem tudtam róla, egyszer a hívással, másodszer Szelimmal, aki rám rivallt nagy, tömött bajusza mögül, lépkedett felém súlyosan a sírok között, egymagában, a kutyás nő nélkül, szigorú fejjel, markáns vonásokkal, láttam már a zseblámpafénynél, a durva tekintet aztán váratlanul és nagyon gyorsan meglágyult, amikor megtudta, hogy az apámnál jártam.

Ahogy a felbukkanásakor beletette a fénybe az arcát, látszott, hogy arab, akkor összeállt minden, az akcentusa a bejövetelemkor, az átható, idegen pillantás, ő egy iraki temetőőr, ez derült ki pillanatokkal később, egy bagdadi ember itt, Rákoskeresztúron, idekerült Magyarországra több, mint húsz éve, foglalkozott mindenfélével, most éppen ő, komolyan 19 veszi a munkáját, ilyenkor ellenőríz, soha nem talált még senkit, aki bennragadt, most először, fontos pillanat az életében, nem haragszik, sőt, mosolyog a szeme, nem telik el két perc se a magyarázatommal, máris mesélni kezdi az életét, az apját, a narancsokat, Firiált.

Majd kikísér, ígéri, miután ismertette a történetét, nincs meszsze a bejárat, nyugodjak meg, világítja az utat a lámpával, ha esetleg lemerülne az elem, akkor is odatalálna, nem akarok a kutyás nőről érdeklődni, toladodásnak érzem, bár vagyunk már annyira jóban, hogy megtehetném, ehelyett informálok arról, hogy jön értem a tapsicipős lány, már közeledik, nem részletezem, ki ő és mi történt köztünk, Szelim nem kérdez, így hát elhallgatok, csendben lépkedünk, a bagdadi ember és én, haladunk az egyre hűvösebb nyári éjszakában. Neki él az apja, a kemény ember, nekem nem, vagy nem úgy. Firiálon gondolkodom, a nagy szerelmén, milyen lehet, ő legalábbis abban ringatja magát, hogy az, a szerelme, és mindig is az marad, unokái vannak már, nem lesz soha Szelimé, talán nem is baj, el lehet szomorkodni rajta, ezt nem mondom neki, meg azt se, hogy nekem is volt ilyen igazim, de neked mindjárt mesélek róla, az én szerelméről, én meg ebben ringatom magam, hogy az, és az is marad. Színspecialista, képzeld.

Tudja, kinek milyen árnyalatú ruhákat célszerű viselni, kinek mi emeli ki az arcát, mi előnyös, mi rossz, ebből él, ösztönösen érzi, persze van tudományos magyarázat is, de ez főként ráérezés, benyomás. Valaki ajánlotta őt, azt mondta, zseni a lány és nagyon szép, menjek el hozzá, érdemes. Hülyeségnek tartottam, mint mindent, ami a hiúsággal függ össze, ha valami, akkor ez nem szól másról, ki nem szarja le, melyik szín emeli ki az arcomat és melyik nem, hova emeli ki, ha kiemeli, hagyjuk már ezt, de gondoltam, pár ezer forintot mégiscsak megér, már csak kíváncsiságból is, felhívtam, az döntött, hogy jó hangja volt. Elmentem még aznap, két fuvar között a lakására, és ahogy kijött a kertkapun, mindjárt azt éreztem, megnyílik alattam a föld, nem azért, mert annyira szép, azért is egyébként, de inkább azért, mert azt láttam a szemében, hogy mindent tud rólam, ezer éve ismer.

Nyár volt akkor is, meleg, sokat kellett gyalogolni egy emelkedő úton, elfáradtam, mire megérkeztem hozzá. Próbáltam elkönyvíteni a dolgot, nem érdekel ám ez annyira engem, de *állítólag zseni vagy*, ezen nevetett, itt van előttem, ahogy nevet, leültet a tükör elé, túl közel vagyok magamhoz, zavar,

ígyekszem nem a saját szemembe nézni, fehér előkét tesz rám, ez semlegesíti a rajtam lévő ruhát, oldalt négy kupacban állnak színes kendők, egyelőre nem veszi a kezébe egyiket se, csak áll mögöttem és nézi a tükörben az arcomat.

20 Egy darabig majdnem teljes a csend, a szobában nincs zaj, kinn az utcán halkán suhannak az autók, aztán azt mondja, tizenkét féle ember létezik, a négy évszakon belül három-három lehetőség van, *te ősz-típus vagy, az őszön belül tavasz, ősz-tavasz típus. Ezen a kupacon belül a legszínesebbek valók neked*, mutat arra a kendőhalomra, amelyben a legsemmi-lyenebb színűek sorakoznak

Félóráig tart a művelet, a téli és a nyári színekkel kezdi, ezeket hidegeknek nevezi, én csak annyit látok, hogy karaktereseek, pont ezek nem jók a fejemhez, kár, mert nagyon tud tetszeni egy erős piros, citromsárga vagy kék szín, az ezüst, a lila, ezek közül egyik se előnyös, mint ahogy a hófehér és a fekete se. A szürkétől egyenesen óv, *a szemedben melegség van*, mondja, hogy jól essen valami a csalódás után, mert azt hiszi, elszomorított, amiért nem javasolta a nekem tetsző színeket, amelyekben egyébként nem a kirívóságot bírom, hanem hogy valamilyenek, sajnós sápasztják az arcomat, ez van, kedvesen mondja, de nem tűr ellentmondást, hallom, amit mond, de jó ideje már csak az arcát figyelem.

Közben csak beszél, beszél, a természet, a föld színeit javasolja nekem. A fűzöldet például. A vizeset, a hideget, a méregzöldet nem. Ő olyat venne nekem, ami sárgás árnyalatú. Meg mindenféle bordó dolgot. Az összes barna jó, abban nem lehet hibázni, az a szín egyedül az ősz-típusnak ajánlott, a feketét is az helyettesíti, nekem a sötétbarna a fekete. Vegyek drapp cucokot, khaki árnyalatúakat, lazacszínűeket. Nem kerülte el a figyelmemet a korábbi mondata, *én olyat vennék neked*, így fogalmazott, biztos csak ösztönösen, a legjobb a narancssárga, most már itt tartunk, hogy a narancssárga a legjobb, annak majdnem az összes változata, csak a nagyon rikító, neon-szerű verzió nem. *Az egész tapétát magadra vehetnéd*, mutat körbe, narancssárga a fala, mintha hozzám választotta volna, ajánlja még a mustárszínt és az arany-sárgát, az okkert, anyagból a szatént, bár úgy tippeli, szaténínget nem hordok. Nem cáfolom és nem erősítem meg, azt se tudom, mi az, mint ahogy azt se, milyen a vizes zöld.

Sorban teszi a mellemhez a kendőket a finom kis kezeivel, azt mondja, az első pillanatban látta, mennyire rosszul áll a rajtam lévő fekete póló, már amikor jött ajtót nyitni, nyilvánvaló volt – valószínűleg ez a mostani fehér se jó –, elég volt a szemembe néznie, a haj és a bőrszín megerősítette ebben, ez őszön belül tavasz-típus ember, nincs mese. A finom melegségen belül az élénkség megtalálása a cél. Ő meg épp az ellentétem, ő hidegben jó. Nem kéne megöszülnöm, az ősz-típusnál az bezavar, érdemes lesz egyszer majd festeni a hajamat, ezen ő is röhög szerencsére. Megkér, figyeljek rá, hogy

soha ne a legsötétebb színeket válasszam, és ne is a legtompábbakat, akkor hát *ez maga az arany középút*, kérdezem, az arany is jó, mondja, a Klimt-színek.

Aznap még nem csókolóztunk, csak másnap este a Margitsziget bejáráójánál, kifelé jövet, tele volt a keze rózsával, ott szakítottam le őket a Szigeten a bokrokról, nem jött ő, simán kijutottunk. 21

*

Már látom a kaput, és igen, a kandeláber volt a fényforrás, jól gondoltam, most érünk mellé mindjárt, teljesen nyugodt vagyok, tiszta az agyam, nem fáj a fejem, készen állok bármire. Akkor hát mégsem kell kimásznom a magas falon, Szelim mindjárt kinyitja a nagy kaput, csörgeti a kulcsot, mint egy fordított Szent Péter, szívesen beszélgetnék még vele, de neki itt van dolga, nekem meg itt sincs, több szó nem esik köztünk, míg a kapuhoz érünk, nem hiszem, hogy valaha az életben még egyszer találkozunk. A távolból autó közeleg, Szelim nyitja a kaput, elbúcsúznak, a kocsí lassít, ideér, megáll, kocka van a tetején, a taxi az, a vöröst szállította a bejárathoz, épp abban a pillanatban nyílik az ajtaja, amikor kilépek a temetőből.

Kiszáll, fizet Emese barátnője, jön felém mosolyogva, cipeli a táskámat, rám villantja fehér fogait, félrefordítja a fejét, várja, hogy megszólaljak, szerencsére nem mond semmi frappánsat, nem készült ilyesmivel, hálás vagyok érte, nem szeretem a kényszeres jópofákat. Átveszem tőle a sporttatyómat, egy szíát sikerül kipréselnem magamból, neki is, *szia, szia, köszönöm, nincs mit*, ezen túl vagyunk, csak most tudatosodik bennem, hogy fizetett az imént, elküldte a taxist, ezek szerint velem kíván maradni, üsse kő, bármi történhet, mindig mondom. Nem tudom megítélni, mennyi idő telt el Szelim felbukkanása óta, kába vagyok, talán elmúlt már éjfél, talán éppen ebben a pillanatban múlik el, nem nézek emiatt a karórámra, ha így van, akkor már el is kezdődött egy új nap a maga új elképzelhetetlenségeivel.

Pár szóval elmesélem neki, mi járatban voltam a temetőben, nem lepődik meg, nem is érdeklí túlságosan, arról, hogy most mi következik, nem esik szó, én se tudom, ő se foglalkozik vele, felnéz a holdra, mielőtt rutinosan mögém ülne a robogóra, várja, hogy vigyem valamerre, vitte más is erre-arra, ez nyilvánvaló, talán nem is kevesen. Véltetően átfut az agyán a lehetőség, hogy visszamotorozunk hozzá, jó volt ott nekünk, bár mégse valószínű, akkor nem hozta volna ide a táskát, esetleg arra gondol, hozzám megyünk, nem vitatom meg vele a dolgot, úgy döntök, eredeti tervemnél maradok és a kocsmát veszem célba, jöjjön velem, ha akar, majd meglátjuk, hazaszállítom-e hajnalban, az rengeteg mindentől függ. Felteszem rá a bukósisakomat,

végigpörgetem magamban az ideális útvonalat, merre lesz a legrövidebb, a vörös átölel, elhelyezi a tapsicipőit, indulunk.

Nincs szabály erre. Nem szokás kiadni a számot, de van, amikor mégis, látod, most is, vagy mondjuk, ha nehéz megtalálni egy címet, mondom
22 neki, mert rákérdez, hogyhogya ilyen simán hozzájutott a mobilszámomhoz. *Egyszerűbb a diszpécsernek, mint közvetíteni, próbálj meg kiigazodni a Bártfai utcában, kanyarog összevissza, franc tudja, melyik házszám merre van,* mintha másodszor mondanám el ezt, ismerősnek tűnnek a saját szavaim, veled beszélhettem meg nemrég ugyanezt, úgy rémlik, most meg vele próbálok diskurálni, fogalma sincs, merre van a Bártfai utca, bár sokszor hallott már róla, valamiért érdeklő, *Kelenföldön,* felelem neki, mert megkérdezi. *Hogy hívnak egyébként?,* mondja a nevét, másodszorra értem csak meg, viszonylag gyorsan megyünk, elég nehéz meghallani egymást, az is kérdés, ő mennyit fogott az előző válaszból. Tímeának hívják, másra számítottam, nem passzol a név a fejéhez, visszakérdez, most vagy egész névvel mutatkozom be, vagy azt mondom, Tóni vagyok, *Anti vagyok,* nem szól semmit, mögöttem van, nem látom, mosolyog-e, de biztos vagyok benne.

Egyelőre nem beszélünk többet, emésztgeti, hogy egy Anti mögött ül, biztos már a Tóni nevet is ízelgeti, idő kell ennek feldolgozásához, egyenletesen haladok, totálisan kihalt a Kőrösi Csoma Sándor út, öleli a derekamat, nincs ebben erotikus töltet, csak kapaszkodik, gyorsítok, próbálok sietni, pedig ráérünk és jól is esik, ahogy simul hozzám, időnként a hátamhoz érinti a fejét, viccesen lefejelget, játszik, mintha a barátom lenne, lehet, hogy az, nem világos, minek minősül a viszonyunk, majd ha megállunk, elmesélem neki, hogy Emesével kétszer is találkoztam az este folyamán, majd a kocsmában elmondom neki, hogy először éppen ott, *figyelj,* hajol ebben a pillanatban a fülemhez, *engem se viszel el a Vidámparkba?*

Ezek szerint konzultáltak, mióta eljöttem tőle, gondolhattam volna, megbeszéltek ők már engem, az angyalaimat, a whiskylopást, a szerelmeskedést, talán a temetőről is tud a szőke, folytathattak egy nevetgélős telefonbeszélgetést, hirtelen kedvem támad a Vidámpark felkereséséhez, de baromság, ha be is szöknénk, semmi nem működne, akkor meg mi értelme, ráadásul biztos fegyveres őrség vigyáz az értékes játékokra, ott mindent jobban kell őrizni, mint a halottak birodalmában. Ezzel együtt mi történhet, le csak nem lőnek, Szelimet is megúsztam, pedig először marcona volt a feje, kattog az agyam, mit csináljak, hirtelen döntök, ahogy szoktam, a Kőbányai úton vagyunk már, ez jó, mindjárt a nagy kereszteződés jön, balra Könyves Kálmán körútnak hívják, jobbra talán már Hungáriának, ez nem biztos, csak az, hogy az lesz a jó irány, ráfordulok, irány a Városliget.

Az én nagy szerelmem vidéki lány volt. Nem olyan, mint ez a vörös mögöttem, erről üvölt, hogy budapesti, érződik a stílusán a nagyvárosiság, még

akkor is, ha történetesen Rákoskeresztúron él, ami nem logikus, nem illik a képbe, ahogy a neve se, ez a rész, a tizenhetedik kerület, vidéknek számít a fővároson belül, legalábbis számomra. Bár nyilván könnyedén oldja meg a lány a centrumtól való távolságból fakadó problémákat, sokat taxizhat, törzsutas lehet, alapvetően Budára képzelném őt inkább, vagy 23 arra valamerre, ahol a barátnője lakik. Azt semmiképpen nem gondolom, hogy falun nőtt fel, vagy hogy nem ismer minden romkocsmát, nem úgy, mint az én szegény szerelmem, ő mindig olyan volt, mintha eltévedt volna a nagy szemével ebben a hatalmas városban. Voltak különös szavai. Már a Margitszigeten, azon a csókolózós másnapon meglepett néhány érdekes kifejezéssel, azokért külön szerettem.

Az első sokk akkor ért, amikor le akartam ülni vele a földre a Szabadtéri Színpad közelében, azt mondta, vigyázzunk, a fű bele fog törni a nadrágunkba. Elmondattam vele háromszor, elmagyaráztattam, mert lassan értettem meg, mire gondol, akkor még nem pusztítottam össze érte, nem tartottunk ott, csak kifelé menet a bejárásnál; nedves lesz a ruha, zöld lesz, ha a fű nedve belemegy, ezt jelenti, beletörik, így mondják ott, ahol felnőtt, nem csodálkozott az értetlenkedésemen, tapasztalt hasonló reakciókat nemegyszer, azt mondta, több kapcsolata tönkrement már, amikor meg akarta magyarázni a sok furcsa kifejezést, később megismertetett azokkal is.

Még aznap, nem sokkal a beletörős fű után, a földön ülve a buszjegyeit kezdte keresgélni, nem találta, *ki kell kotoznom a zsebeimet*, mondta. Másnap összeismerkedtem a bizsíróka szóval, ez círógatást jelentett, akkor már bizsírókázott, sebesen haladtunk előre a szerelemben. Ha vittünk valamit valahová, az hircbálás volt. Feküdtünk az ágyán, mutatta az ablakát, *mázgás maradt*, sóhajtotta, pedig lemosta délelőtt. Én csak valami csíkot láttam rajta. Volt, hogy kérte, várjak, mindjárt jön, csak felcsurkázza a haját, copfot csinált magának, ezt jelentette a csurkázás, a lábos kaszroj volt, a létra lábtó, a padlás pad, élveztem, nagy öleléseket kapott ezekért. Mesélt a vidéki házukról, a verécéről, ahol üldögélni szeretett kislányként, a veréce még nem a kert, de már nem az udvar, próbáltam elképzelni, mire gondolhat. Gyerekként kipányvázta a tehenet, mielőtt begörta a tengerit a góréba. Ettől kész voltam, gyorsan, magától, fordította le nekem, mert látta a fejemet. A tehén nyakára láncot kötnek, és rögzítik a végét, ez a pányvázás, így nem tudja az állat összejáráskalni a vetemé- nyest, ez történt, ő meg bedobálta a kukoricát a tárolóba. Időnként arrébb kellett toszítania a tehenet. Toszítania. Innen jutott el Budapestig, Klimtig, a színek téveszthetetlen ismeretéig, meg hozzám, imádtam, de harmadszor már nem akartam házasságot kötni. Volt még valami, amit szerettem. Azt mondta: *gyors összepakolok és megyek*. Vagy hogy: *gyors kitakarítok*

*és indulok. Nézett hozzá a nagy, tiszta, naiv, becsületes szemeivel, nem lát-
tam azóta se olyanokat. Aztán elbasztam az egészet, nem tudom, mi van vele.
Ő volt a szerelmem.*

24 Itt a Városliget, mindjárt megérkezünk, a vörös most veszi
észre, mi történik, a Vidámparkhoz hoztam őt, tetszik neki, elégedet-
ten klattog a nyelvével, ahogy az ágyában tette nemrég, aztán azt hal-
lom: *fű*, ez is elhangzott nála, kétszer, úgy emlékszem.

